

ÉVÁK, FÉLELMEIM TÜKREI

Éva tragédiája megálmodni a férfiakétól eltérő, hamisítatlan jövőt. Anyagsága már anyaság, megfogant, magzatot hord, teste termőföld, már nem csak szigorúan önmaga kertje. *Éva* abban az álomban fehér ruhában ül, hosszú haja kibontva, libben és arcára tapad, rázza a fejét, hadonászik, sír, hátat fordít, majd visszafordul, szemét törli, megint elöntik a könnyek, száját kitátja, valószínűleg ordít, torkomban érzem a fájdalmát, tagadna, de nincsenek szavai. Szabadulna ebből, de sehogy sem bír felébredni, örökre elaludna, méhében a súly nem engedi. *A Föld Szellemének* szavai visszhangoznak benne, verdesi arcát a suttogás, *magom, magom, édes magom, szépen szívd magad, szépen nődd magad, serkenj, hajts, nyúlj bele a zsíros földbe, nyújtóztasd finom tagjaid, ereszd bele a mélységbe, tágulj, tárulj, szét sose bámulj, nődd bele magad a sötétbe, szódd be a sötétet, lényem lényeged, ha meguntad, törj a könnyedség fele, ahol kevesebb súly nyomja fejed, fény húz felfele, fényt zúz fénnel az első pillanat, kilépésed főhajtság, fejed kivirágzás, nyúlj az ég fele, de ne feledd gyökereid.* Meg fog fulladni a sírástól, ha nem vesz levegőt. Napok óta befelé figyelek, hogy meghalljam *Éva* hangját, ami nincs. Női arcok váltakoznak, sírnak, rándulnak, ráncosodnak, magamat nézem bennük, félelmeim tükrei, *Évák* vonulnak szemem előtt, hogy bizonyítsák, mi sem nehezebb, mint megnyílni, végig áramolni, nem útjába állni, tere lenni, befogadni, átengedni, felébreszteni, nézni, figyelni, eggyé válni, sebe lenni, hasadéka lenni, oka lenni, gátja lenni, szája lenni, teje lenni, karja lenni, könnye lenni, gyolcsa lenni, léte lenni. Évek óta befelé figyelek, hogy meghalljam a hangot, ami legalább az egyikünké. Évszázadok óta választok, évezredek óta nem tudom, jól-e.